

ปลื้ม คุณโป๊รด

illust : Rainycat
story :

Avery Pie

ลำดับที่ 34

ปลื้มคนโปรด

เขียนโดย Avery Pie

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2562

ราคา 305 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 1 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-3593-9

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุรียกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช่าง พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : กฤษฏา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : Rainycat รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจดิดา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย หัวหน้าหน่วยสื่อสารการตลาด : อาริษา ศิริบุญ

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พชร ดีแดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหภาพบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

'คนเราจะรักคนคนหนึ่งได้นานขนาดไหน'

เป็นคำถามที่เอลเฝ้าถามตัวเองมาตลอดตั้งแต่เขียนนิยาย และพยายามค้นหาว่า 'ปัจจัย' อะไรที่ทำให้เรายังรู้สึกแบบนั้นกับคนคนหนึ่งอยู่ อาจเป็นเพราะเราไม่มีใครเข้ามา อาจเพราะเรายึดติดกับความทรงจำที่สร้างมา หรือแม้ก็เพราะเราเลือกไม่ได้ว่าหัวใจดวงนี้จะปักธงอยู่ที่ใคร

นั่นคือจุดเริ่มต้นของ *ปลื้มคนโปรด* นิยายแอบรักที่จะทำให้คุณเข้าใจนิยามของข้อความที่ว่า

'เมื่อเรารู้สึกอะไร เราต้องรับผิดชอบมัน เพราะเขาไม่ได้ขอให้เรารู้สึก'

มันอาจเป็นคำพูดในแง่ร้าย แต่มันคือเรื่องจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ ในฐานะคนแอบชอบบางครั้งการบอกชอบไปก็เหมือนผลึกภราดะให้อีกฝ่าย ทั้งที่เขาก็ไม่ได้ขอให้เรารู้สึกอะไร มีแค่เราที่รู้สึก คิดไปต่าง ๆ นานา โดยไม่ได้คำนึงว่าเขาจะคิดแบบนั้นจริงไหม *คนโปรด* เลยเป็นหนึ่งในคนที่รับผิดชอบความรู้สึกตัวเอง ทำให้เห็นว่าเขามีความสุขในจุดยืนของตัวเองได้ ทว่าในระยะเวลาที่ยาวนานมันไม่ได้บ่งบอกว่าเราเสียเวลาไปมากแค่ไหน แต่มันบ่งบอกว่า บางครั้งสิ่งที่เราหวังไว้ มันต้องใช้เวลาในการเปลี่ยนแปลง...

และการกระทำที่ชัดเจนเช่นเดียวกับคำพูดจะสื่อให้เข้าใจ

นิยายเรื่องนี้เอลหวังว่ามันจะช่วยทำให้คุณยิ้มได้ หวังให้มันจะทำให้คุณไม่เหงาใจ อยากให้มันเป็น 'ดาวเหนือ' นำทางให้คุณได้พบกับวันใหม่ ๆ ที่งดงาม และช่วยให้คุณพร้อมรับมือกับทุกปัญหาซึ่งมันคงออกมาเป็นเล่มไม่ได้ถ้าไม่มีนักอ่านที่คอยซัพพอร์ตกันตลอดมา

ขอบคุณทุกกำลังใจ ทุกแรงเชียร์ ทุกความรัก เอลพูดเสมอว่าเอลจะไม่ได้มาอยู่ตรงนี้เลยถ้าพวกคุณไม่ซัพพอร์ต พวกคุณเหมือนกับดาวเหนือนำทางให้เอลสู้ต่อไปในเมื่อวาน วันนี้ พรุ่งนี้ และวันต่อ ๆ ไป ถ้ามีคำอื่นที่มากกว่าคำว่า 'ขอบคุณ' ได้ เอลก็จะแจกก่ายให้แก่ักอ่านทุกคน

ขอบคุณที่อยู่ตรงนี้ ขอบคุณที่ช่วยให้ความฝันเป็นจริงได้ไม่ว่าคุณจะหยุดไปกลางคัน หรือว่าเริ่มต้นอ่านใหม่ เอลขอให้คุณสนุกกับนิยายเรื่องนี้ที่จะทำให้คุณเข้าใจความหมายของคนแอบชอบมากขึ้น และขอบคุณทีมงานสนพ. Deep ที่ช่วยให้มันเป็นจริงอย่างที่หวัง เอลดีใจมากที่ได้รับงานกัน

ขอบคุณสำหรับโอกาสที่มอบให้นะคะ และหวังว่านิยายเรื่องนี้จะทำให้คุณเจอกับดาวเหนือที่ตามหาอยู่นะ :)

Avery Pie

Prologue

Love isn't blind, It just only sees what matters.

เพียะ!

ใบหน้าหล่อเหลาหันข้างตามแรงตบที่ดังสนั่น ส่งผลให้ทุกคนที่อยู่บริเวณลานเกียร์ถึงกับหันมามองเหตุการณ์ที่ชายหญิงคู่หนึ่งกำลังทะเลาะกัน จริง ๆ มันไม่สมควรเรียกว่าการทะเลาะด้วยซ้ำ เพราะตั้งแต่ที่นั่งมองมา ร่างสูงเอาแต่ยื่นฟังที่อีกคนพูด ตอบกลับเป็นบางครั้งเหมือนพยายามยื้อให้เธออยู่ต่อ

ไม่รู้ว่าถ้อยคำอะไรบ้างที่ถูกสาตออก
แต่คนฟังกลับนิ่งจนไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่

อาจจะเจ็บปวดอยู่ก็ได้ ใครจะรู้

“ซี้ดดด กูเจ็บแทนพี่ปลื้ม”

“ถ้าเป็นกูนะ ปานนี้คว้าไปแล้ว”

“พี่สรวลยคว่า?”

“กูกว่าเอง” เพื่อนทั้งสองคุยเล่นกันอย่างกวนประสาท ได้ยินเสียงกันด่าดังตามมานิดหน่อย ทว่าก็ไม่พอที่จะทำให้เจ้าของ

นัยน์ตาสีน้ำตาลละลายตาจากเหตุการณ์นั้นได้ คล้ายกับว่า
บรรยากาศตรงนั้นดึงรั้งตัวเขาไว้ให้สนใจความเจ็บช้ำที่ซ่อนอยู่ภาย
ใต้ความเงิบสงบของคนตรงนั้น

พีปลื้ม วิตะปัสีที่ถูกข่มขืนหน้าด้วยการถูกตบที่ลานเกียร์
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเด็กวิตะ

“จ้องตาไม่กะพริบเลยนะไอโปรด”

ก๊ก!

“จ้องขนาดนี้ไม่วังเข้าไปหาพี่เขาเลยละ” และเหมือนประเด็น
จะถูกโยนข้าม หนึ่งในเพื่อนรักหันมามอง **คนโปรด** ที่นั่งเท้าคางมอง
ภาพตรงหน้า โกวักปั้นที่ปกติไม่ค่อยกินเท่าไรนั้นถูกหยิบขึ้นมาดู
ก่อนจะพ่นลมหายใจใส่เพื่อนตัวเองด้วยความเหนียวหนำ

“เสือก!”

ตอบกลับเบา ๆ ตามสไตล์ จะพูดดีทำไมถ้าจะกวนประสาท
กันแบบนี้

“อ้าว ต่ากูอีก กูชี้ทางสว่างให้ละเนี่ย”

“เหรวะ” ร่างเล็กยิ้มขำส่ายหน้าช้า ๆ อย่างไม่เชื่อหู “พวก
มึงแค่กวนประสาทกูเท่านั้นแหละ ไม่ได้ชี้ทางให้กูจริง ๆ หรือ”

“ไอ้ห่า กูก็อยากให้เป็นสมหวังไหมอะ”

“นั่นดีไอโปรด นี่อาจจะเป็นโอกาสเดียวในชีวิตของมึงเลยนะ”
หัวเราะในลำคอเล็กน้อยราวกับเพ็งฟังเรื่องขบขัน ไอ้ที่บอกว่าโอกาส
เดียวในชีวิตเขานี้มันหมายความว่ายังไงกัน

ก็รู้กันอยู่แล้วโอกาสนั้นมันฟังไปตั้งนานแล้ว

“ถ้ามึงไม่ทำ เดียวพี่เขามีคนใหม่แล้วจะมานั่งเสียวใจนะ”

“กูเลิกเสียวใจเวลาพี่เขามีคนใหม่ไปนานแล้ว ไอ้ปี”

“...”

“นี่ไม่ใช่ครั้งแรกนะมึง” ยกยิ้มไม่ทุกขี้นเพราะมันคือเรื่องจริง ใช่ว่าเหตุการณ์แบบนี้เพิ่งเกิดซะเมื่อไหร่ การที่คนเราจะถูกใจแล้วคบกันมันเป็นเรื่องทั่วไป พอ ๆ กับที่อีกฝ่ายโดน เขาเองก็เห็นมาหลายรอบแล้ว

เยอะพอที่จะจำได้ว่านี่ไม่ใช่คนแรกที่คบเขา

ซึ่งพอตอบเสร็จและได้พูดความในใจ หญิงสาวดาวอักษรก็หมุนตัวเดินหนีไปอีกทาง ทั้งให้ร่างสูงยืนอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง เจ้าตัวก็มมองพื้น ถอนหายใจจนไหล่ขยับ เขาคงเหนื่อยหน่ายกับความสัมพันธ์ที่ต้องประคับประคองกัน

ดูเหมือนว่าแฟนคนนี้จะทำให้พี่เขาเหนื่อยกว่าทุกคนที่ผ่านมา

ดูได้จากในเฟซ ในไอจีที่พี่เขาลงดราม่าแทบทุกวัน พวกสายเผือกก็เข้าไปสอดรู้แล้วเอาเข้ามาทำกันฟุ้งมหา’ลัย เจ้าตัวก็เหมือนจะรู้ แต่ก็คงห้ามความรู้สึกไม่ได้ บางทีคนเราก็ต้องการระบาย ต่อให้สถานที่ที่เราระบายจะมีคนคอยจับผิดและมองดูตลอดเวลาก็ตาม ขนาดเขาที่ไม่ค่อยเล่นแอฟฟลิเคชั่นมากมาย ก็ยังรู้ข่าว ไม่ได้ฟังจากข่าเมาท์หรือกนะ

ติดตามโดยตรงด้วยตัวเอง

ถ้าถามว่าทำไมถึงอยากรู้ขนาดนั้น

ก็คงตอบได้ว่าเป็นเรื่องปกติของคนที่ชอบชอบเขามานาน

เจ็ดปีแล้ว

“แต่ถ้ามึงลองออกจากจุดนี้สักครั้ง กูว่ามึงอาจจะพัฒนาก็ได้”

“...”

“เนี่ยถ้ามึงเข้าไปหา มึงจะได้บอกชอบพี่เขาไป พี่เขาจะได้ชอบมึงกลับสักที” เพื่อนรักทั้งสองยุยงให้ทำตาม ทว่ากลับโดนถอน

หายใจใส่แล้วส่ายหน้าปฏิเสธ ไม่จำเป็นต้องบอกชอบคนที่ไม่เคยคิดจะตอบรับความรู้สึก เพราะต่อให้บอกชอบเขาไป ยังไงเขาก็ไม่มีทางหันมาคบผู้ชายอย่างเขาหรอก

พี่เขาชอบผู้หญิง

ส่วนนี้ชอบพี่เขา

มันเป็นเรื่องตลกร้ายของชีวิตนะ

“กูไปเรียกเขาให้เอาไหม”

“กับการเรียนพวกมึงตั้งใจขนาดนี้หรือเปล่า”

“อ๊ะ!”

“มันก็แค่เรื่องไร้สาระ พวกมึงไม่จำเป็นต้องสนใจด้วยซ้ำ”

ตอบปิดแม้จะยัยมอยู่ ร่างโปร่งไม่เคยอยากได้โอกาสเพื่อบอกชอบพี่เขา เพราะรู้ว่าผลลัพธ์มันจะเป็นยังไงเหมือนที่บอกไปดังกล่าว เขาไม่สามารถเปลี่ยนให้ใครมาชอบได้ เรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องของหัวใจ

เราเป็นเจ้าของได้แค่ความรู้สึกเราเท่านั้น

“เดี๋ยวพี่เขาก็มีคนใหม่ พี่เขาคบคนง่ายจะตายไป”

“แล้วมึงไม่คิดจะเอาตัวเองเข้าไปในชีวิตพี่เขาบ้างหรือวะ”

“กูเคยแล้วไง”

“...”

“แล้วมันก็พัง” หัวเราะเบาๆ รวากับคำพูดนั้นมันเป็นเรื่องตลก ผิดกับพวกเพื่อนที่ดูจะสะอึกไปชั่วขณะ ก็รู้ว่าพวกมันอยากให้พยายามเพื่อพี่เขาให้มากกว่านี้ แต่การที่ชอบเขามาเจ็ดปีก็ถือว่าเป็นเรื่องที่พยายามมากพอแล้ว

ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไร เขามีความสุขดีกับการอยู่ในจุดนี้

“ปล่อยยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไปเถอะ” ตบเบาเพื่อนพร้อมกับ

ถอนหายใจทั้ง ทำเหมือนว่าไม่ได้รู้สึกอะไรขณะที่เลื่อนสายตาไปมองทางที่พี่เขาเดินไป จากนั้นก็หยิบอะไรบางอย่างที่อยู่ในกระเป๋า มาทางออก กวาดตามองตัวอักษรที่ร้อยเรียงเป็นถ้อยคำ

มันคือสมุดที่ใช้บันทึกความทรงจำ ในนั้นมีเรื่องราวของคนที่เขาแอบชอบมาตลอดเจ็ดปี

นับแต่วันที่เจอกันเป็นครั้งแรก

“หนึ่ง สอง สาม” พิมพ์นับเลขบางอย่างตอนประมวลผลในสมอง ก่อนจะเปิดหน้ากระดาษไปที่หน้าล่าสุด จรดปากกาลงเป็นคำพูดที่ไตร่ตรองอยู่ในหัว มันคือเหตุการณ์ล่าสุดที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ เป็นข้อความที่คนมาเห็นอาจจะย่นคิ้วใส่ ผิดกับเจ้าของสมุดที่ไม่ได้คิดมากอะไร

เขาแค่อยากบันทึกเอาไว้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมานั้น...

‘เลิกกันคนที่ 20’

เขาชอบผู้ชายที่คบผู้หญิงมาเยอะสิบคนแล้ว

ผมรอคนที่ใช่สิบเอ็ดอยู่นะครับ พี่ปลื้ม :)

01

คนอกหัก

เสียงเพลงจากร้านเหล้าทำให้บรรยากาศรอบด้านดู
ครึกครื้นขึ้นหน่อย คนไปรดกวาดตามองบรรดาผู้คนแถวหอ และ
นักศึกษาจากมหา'ลัยที่กำลังนั่งดื่ม นั่งทานข้าวอยู่ในร้านแห่งนี้ของ
'ฟิ่งว่ง' หันตแพทย์หนุ่มที่สาว ๆ ฝันหา นอกจากรับหน้าที่เป็นทันตะ
ในคลินิกของพ่อตัวเองแล้ว ยังมาเปิดร้านเหล้ากึ่งร้านอาหารหลัง
มหา'ลัยอีกด้วย

กลายเป็นแลนด์มาร์กของนักศึกษาที่นี้ไปเลย

โดยเฉพาะพวกพี่มากปีเช่นกลุ่มของคนโปรด

“อ้าวชนน ชนให้หนักเลยเพื่อนจ๋า”

“ชนให้ลึ้มไปเลยเว้ยว่าสอบมา ตี๋มให้ลึ้มมม” ปีกับตี๋ม คู่แฝด
ที่หน้าไม่เหมือนกัน เพื่อนสนิทของคนโปรด ผู้ที่คอยยุยงให้โปรดไป
บอกชอบพี่ปลื้มกอดคอกันตี๋มเหล้าอย่างสนุกสนาน ขณะที่คนโปรด
ทำเพียงแค่อัดใจแล้วมองพวกนั้นด้วยแววตาเอือมระอา

วันแรกของการสอบเสร็จเขาควรจะได้นอนพัก ไม่ใช่มานั่งรอ

เก็บศพไอ้สองตัวนี้กลับหอ

ซึ่งหอกก็ไม่ได้อยู่ใกล้กันเลย

“ไอ้โปรดมึงก็ชนด้วยดิวะ นิ่งเป็นหมาหิวข้าวอยู่ได้”

“ก็กูจะตายแล้วไง ถ้าพวกมึงเห็นใจก็รีบ ๆ แดกจะได้กลับ”

โปรดถอนหายใจใส่พวกเขา กลอกตาจวนตาดำจะหายไปอยู่แล้ว ทว่าพวกเพื่อนกลับไม่รู้สิกรู้สาเลยสักนิด แถมยังพยายามยึดเยียดให้เขาดีม่ออีก

“วันนี้เราต้องฉลองที่ผ่านควิซมาได้นะเว้ย ดีม่อ ๆ เข้าไปหอะจะดีสุดชื่นใจ”

“ไอ้ไอ้โปรด แล้วก็ยินดีกับพี่ปลั้มที่เลิกกับแฟนด้วยใจ เรื่องดีแบบนี้มันต้องฉลองปะวะ”

“พีค!” ร่างโปร่งซุนวักกลางใส่ นี่ถ้าเพื่อนพี่เขามาได้ยินจะทำไมคนโปรดไม่โดนล้อหรือมองแรงใส่ไปตลอดเทอมเลยหรอ เพราะรังเขาถึงไม่ชอบมาตีต่อกับไอ้พวกนี้ พอเมาที่ไรก็ปากหมาพาชวยทุกที คราวก่อนก็เกือบโดนตี เพราะดันไปล้อว่าโต๊ะข้าง ๆ หน้ายับเหมือนหมาบูลด็อก

ดีแคไหนที่เขาไม่ถือสา นั่นพี่กล้าเกือบเดือนวิศวะเลยนะ

คนโปรดเอาน้ำแข็งปาดใส่หน้าเพื่อนไปคนละที ก่อนจะหยิบมือถือมาเปิดนั่นเปิดนี่ไปพลาง ๆ จิบเหล้าเล็กน้อยเพื่อไม่ให้มองว่าเป็นเด็กกาก

สังคมมหา'ลัยมันอยู่ยาก ถ้าไม่เรียนรู้ไว้บ้างก็จะโดนรังแก

“อ้าวไอ้โปรด พาหมามากินเหล้าเหอะมึง”

ติก!

เสียงทุ้มต่ำที่ตั้งขึ้นทำให้โปรดหันไปมองคนที่เดินมาหา ยกมือไหว้พวกวิศวะมากปีทีเกาะกลุ่มเดินกันมา สะดุดตาสุดก็คนที่หน้า

เศร้ามาแต่ไกล

ร่องรอยความเจ็บช้ำแฝงอยู่ในความเงิบงันของพีปลื้ม

“พอดีเลย พวกกูxonั่งด้วยดิ เผอิญวันนี้มีคนโดนตบมา”

“ได้เลยพี อยาonั่งก็นั่งเลยยย” ใ้ป้อว่าอย่างเฮฮาขณะที่คนโปรดสายหน้าใส่ เขาไม่อดอดหรืออกที่จะนั่งร่วมโต๊ะกับใคร แต่ต่อให้จะนั่งแค้ไหน การมีคนที่ชอบมานั่งอยู่ตรงหน้า มันก็ทำตัวลำบากเหมือนกัน ร่างสูงเจ้าของโบหน้าหล่อเหลาทั้งตัวลงนั่งฝั่งตรงข้ามดวงตาดูหลุบต่าผิดกับพวกเพื่อนที่สังเหล้ากันยกใหญ่

คนโปรดกวาดตามองพีเขา อยาonไปนั่งข้างๆ แล้วปลอบใจ

เสียดายที่ทำได้แค่เก็บความรู้สึกนั้นเอาไว้ สิ่งเดียวที่ทำได้คือควบคุมเพื่อนตัวเองไม่ให้ปากพล่อยไปมากกว่านี้ต่างหาก ไม่งั้นทุกอย่างที่เก็บกักมาคงพังทลายในวินาทีเดียว

“เอาหนักๆ ไปเลยเนอะใ้ปลื้ม”

“เออ” พยักหน้าไปทีโดยไม่สนใจว่าเพื่อนจะสั่งอะไรให้ มือทั้งสองก็ประสานกันไว้ตรงหว่างขา ดวงตาเลื่อนลอยประหนึ่งคนติดยา ถึงอย่างนั้นคนโปรดก็ไม่กล้าสบตา

ไม่ได้อาจหาญขนาดนั้น

“แล้ววันนี้นึกไงถึงมา ทุกทีไม่ค่อยเห็นมึงมากับใ้พวกนี้” พีเสื่อถามตอนเทเหล้าของปีใส่แก้ว ด้านข้างมีพีเจษที่คอยคิบน้ำแข็งใจดีหันอยกก็คิบนใส่แก้วเติมให้คนโปรดและเพื่อนด้วย

“เผอิญเพิ่งสอบเสร็จนะพี เลยมาชลอง”

“แต่ดูเหมือนมึงไม่ค่อยอยาonชลองนะ นั่งเป็นปลาทุเหี่ยวเหี่ยว” คนโปรดยิ้มอ่อน มันก็จริงอย่างที่พีเสื่อว่า ตอนนั้นเขาอยาonนอนพักมากกว่า ถ้าไม่ติดว่าต้องรอลากเพื่อนกลับหอดด้วยกัน “แต่ดูเพื่อนมึงสิ อีกนิดกูว่าเม้งไปเป็นแดนเซอร์ของผับนี้แล้ว”

บ้วยปากไปทางสองหนุ่มที่ตอนนี้ออกไปเดินกันกลางร้าน มีสาว ๆ เข้ามาควงแขนควงขาให้คนโปรดสายหน้าเอื่อมไปตาม ๆ กัน ไม่บอกเลยว่า จะลุกไปไหน ปล่อยเขานั่งเหงาอยู่กับพวกที่ว่างมากปีคนเดียว

“ปล่อยมันเถอะพี มันคงเครียดกัน”

“เพื่อนกูก็เครียดเหมือนกัน”

“...”

“สนใจไปเดินบ้างไหม หีม? ใ้อปลื้ม” หันไปถามคนจิตตก ทว่าอีกคนกลับสายหน้า พอเหล่าที่สั่งมาก็กรอกเข้าปากด้วยความรวดเร็ว มีพีเจศคอยห้าม และคอยรินใส่แก้ว อย่างน้อยดื่มจากแก้วมันก็สุภาพกว่าดื่มจากขวด อีกอย่างคือกลัวว่าจะหยิบขวดไปโยนเล่น

เวลาคนนอกหักแล้วมาดื่มเหล่า อะไร ๆ มันก็เกิดขึ้นได้เหมือนเรื่องปาฏิหาริย์นั่นแหละ

“เฮ้อ กูเหนื่อยชะมัด”

“ใ้อปลื้ม”

“ไม่เคยเหนื่อยอะไรขนาดนี้เลยวะ” พอเหล่าขวดที่สองถูกเปิดเสียงทุ้มต่ำของคนตรงหน้าก็เริ่มหลุดออกมาเป็นถ้อยคำสั้น ๆ ปลื้มเริ่มจะเมาเพราะดื่มเข้าไปอย่างหนัก เมื่อกี้ก็ล้อคนเดียวเต็ม ๆ หนึ่งขวด ไม่แบ่งเพื่อนแบ่งฝูงหรือแม้กระทั่งเจ้าของโต๊ะที่นั่งมองอยู่เลย ลักหยด

แต่ก็ไม่มีใครว่าเขาหροก เข้าใจว่าเหล่ามันจะช่วยเยียวยาในเวลานี้

“มึงก็ทำใจไปเถอะ เดียวก็มีคนดี ๆ เข้ามา”

“มึงพูดแบบนี้ทุกครั้งเวลาที่กูโดนบอกละ”

“ก็มึงหาคนคบง่ายจะตายหนิ ใช้แล้วทั้งยังกว่าที่ขู” คำพูด

นั่นคนโปรดอยากจะปรบมือให้พี่เสีย เพราะมันคือเรื่องจริงที่แม่แต่คนนอกก็ยิ่งรู้เลยว่าพี่ปลื้มเขาเปลี่ยนแปลงน้อยขนาดไหนตั้งแต่เข้ามาหาลัย

ตอนอยู่โรงเรียนก็ไม่เห็นจะคบใคร พอขึ้นมหาลัยหน่อยกลายเป็นเสียร้ายเลยเชียว

“แต่ก็เชื่อว่ากูอยากเริ่มต้นใหม่บ่อยๆ ปะวะ”

“อะ...”

“กูก็แค่อยากหาคนที่เหมาะกับกู มันผิดตรงไหน ใครๆ ก็ทำกัน” ว่าพร้อมกระดกเหล้าเข้าปากอย่างคนเจ็บหนัก พาให้เพื่อนถอนหายใจใส่กันเป็นแถบ พูดอะไรไปตอนนั้นดูทีไรแล้วคงทำให้สติเหือดหาย สุดท้ายเลยปล่อยให้พี่ปลื้มดื่มต่อไปเรื่อยๆ ดูเขาจะไม่อยากพูดเท่าไร ไม่ก็คิดได้สักนึกสั่งการให้พูดแค่นั้น

ดวงตาเศร้าลงอีก หม่นแสงราวกับชีวิตนี้หมดความหวัง ถ้าคนโปรดเอื้อมมือไปจับมือเขาได้ก็คงทำ

เพราะสำหรับคนที่แอบชอบแล้ว...

การเห็นคนที่เราชอบเสียใจ เราจะเสียใจยิ่งกว่า

และพี่ปลื้มก็ดูจะรักพี่สรว้อยมาก ไม่นั่นก็คงไม่เศร้าขนาดนี้ คนโปรดต้องมองความรู้สึกที่ถูกถ่ายทอดผ่านสีหน้าและแววตา เขาไม่ได้พูดอะไรหรือบอกให้พี่เขาหายเศร้า

ทำแค่ถอนหายใจแล้วกระดกเหล้า

หลังจากนั้นก็ลุกขึ้นยืน

“ผมไปตรงบาร์นะพี่ เดี่ยวกลับมาจ่ายเงินให้”

“อ้าว ทำไมไม่นั่งด้วยกัน จะไปนั่งคนเดียวทำไม” พี่เสื่อถาม

“เผอิญผมว่าผมเจอเพื่อนเก่า เลยจะไปทักมันหน่อย”

“...”

“พี่ก็ดูเพื่อนพี่ไปแล้วกัน เดี่ยวผมมา” ยิ้มบาง ๆ แล้วเดินจากไป ที่ต้องออกมาก็เพราะไม่อยากรู้สึกเห็นสีหน้าแห่งความเจ็บปวด เจ้าตัวไม่รู้หรือว่าการที่คนโปรดต้องมาเห็นโดยที่ตัวเองทำอะไรไม่ได้ มันทรมาณแค่ไหน เพราะฉะนั้นการเดินออกมาแล้วค่อยกลับไป อย่างน้อยมันก็ทำให้สบายใจขึ้น

อีกนัยหนึ่งคือไม่อยากรู้สึกทำให้ตัวเองเหนื่อยไปมากกว่านี้

“เอาเหมือนเดิมพี่เป้”

“ได้เลย” บาร์เทนเดอร์หนุ่มที่รู้จักกันเป็นอย่างดียกนิ้วให้หันไปหยิบส่วนผสมที่ใช้ในการปรุงแต่งรสออกมาวางเรียงรายระหว่างรอร่างโปร่งก็เสวยผมขึ้นไป แอบหันกลับไปมองพี่ปลื้มเป็นระยะ ๆ อย่างอดไม่ได้

ถึงจะทำอะไรไม่ได้ แต่มันก็ห่วงใย

และเป็นการห่วงใยแบบห่าง ๆ ที่แท้ทรู

“ได้แล้วไอโปรด”

“ขอบคุณครับ”

กลับมาไฟก๊สหนุ่มหล่อตรงหน้าและแอลกอฮอล์สีหวาน มันไม่ได้แรงชนิดที่ดื่มแล้วน็อกภายในแก้วเดียว คนโปรดชอบการดื่มแบบเนิบ ๆ ช้า ๆ แม้วก่อนหน้านี้เขาจะเร่งให้พวกเพื่อนรีบดื่มกันก็ตาม เจ้าตัวยกขึ้นจิบกวาดตามองอะไรไปเรื่อยขณะที่ถอนหายใจ

พลันสายตา ก็ไปหยุดกับคนข้างกาย

พี่สร้อยเองก็นั่งดื่มอยู่เช่นกัน

“พี่สร้อย?”

“อ้าว โปรด” เจ้าของชื่อหันมามอง ทำหน้าตกใจน้อย ๆ ที่เจอเขา “ไม่ทันเห็นว่ามันั่ง เมื่อกี้ยังเห็นอยู่กับเพื่อนอยู่เลย”

“อ้อ พวกมันไปเดินกันนะครับ ผมอยู่คนเดียวเลยมาที่บาร์”

“พี่ก็เหมือนกัน ติดตรงที่ว่าเพื่อนพี่ไปอ่อยผู้หนึ่ง ไม่ได้ไปเดิน”
หัวเราะกันนิดหน่อยตามประสา คนโปรดรู้จักพี่สรว้อยเพราะเคยทำ
กิจกรรมที่คณะด้วยกัน ซึ่งก็เพิ่งผ่านไปเมื่อไม่นานมานี้เอง

ถ้าถามว่าสนิทใหม่ก็คงตอบว่านิดหน่อย

แต่ไม่มีใครหรอกที่จะสนิทกับแฟนของคนที่เราชอบนะ

ต่อให้ตอนนี้จะกลายเป็นแฟนเก่าไปแล้วก็ตาม

“แล้วนี่ที่คณะเป็นไงบ้าง รับน้องอยู่ใช่ไหมช่วงนี้”

“ครับพี่ ก็ตามสภาพแหละ เด็กรุ่นใหม่มันก็ดีกว่ารุ่นเก่า ก็
พยายามหาวิธีใหม่ๆ ไปจัดการมัน” คนโปรดตอบอย่างไม่ยี่หระ ใน
ฐานะที่พี่ว่าเขาก็ไม่มีสิทธิ์พูดอะไรมากหรอก มันเป็นมาตรการของ
พี่ว่ากคณะนี้ “แล้วพี่เป็นไง ช่วงนี้สวัสดีโลกฟรุ้งฟริ้งไหมครับ”

“เฮ้อ” ถอนหายใจทันทีที่ถูกแซว ทำเอาคนโปรดถึงกับเงิบ
“พี่เพิ่งเลิกกับปลื้มมา โลกคงไม่สวัสดีหรอกโปรด”

“...”

“พี่ว่าเรื่องของพี่น่าจะกระจายไปทั้งหมด. เราเองก็น่าจะได้ยิน
แล้วมั้ง แต่คงลืม” ไม่ได้ตอบรับเพราะว่าลืมจริงๆ มัวแต่สนใจเรื่อง
อื่นๆ ที่พี่เขาพูด รวมถึงเหล่าที่ใกล้จะหมดตามบทสนทนา พอโดน
ตอบกลับแบบนี้ก็เลยยิ้มเจื่อนออกมา ผิดกับคนตรงหน้าที่พนม
หายใจทั้งอีกรอบอย่างหนักใจ

จริงๆ ก็ไม่มีสิทธิ์ไปรูล้ออะไร แต่ก็อยากรู้ว่าเพราะอะไร...

เพราะอะไรผู้หญิงพวกนี้ถึงตัดสินใจทั้งคนเพอร์เฟ็กต์อย่างพี่
ปลื้มได้ลง

“ถ้าพี่มีอะไรไม่สบายใจ พี่ระบายกับผมได้นะ”

“...”

“ผมไม่เอาไปบอกใครหรอก” พูดจริงจั่งตามนิสัย คนโปรด

ไม่ใช่พวกซี้แม่แท้ กลับกันเขาเป็นผู้ฟังที่ดีมาก ก่อนหน้านี้อีพีสร้อยก็เคยมาปรึกษาอะไรบางอย่าง เสียหายที่คนโปรดลืมไปแล้ว “ผมจะรับฟังตัวเอง จะมีแค่เราเท่านั้นที่รู้จักกันสองคน”

“พอคิดถึงเรื่องนี้แล้วพีโคตรเหนื่อยเลยอะโปรด”

“...”

“เอาจริง ๆ พีไม่รู้รู้สึกผิดเลยนะที่บอกเลิกปลื้มอะ เปลอ ๆ รู้สึกดีมากกว่าอีก” คนฟังเจ็บจ๊กแม้จะไม่ใช่คนที่เจอเหตุการณ์นั้นด้วยตัวเอง “ตลอดเวลาที่คบกัน ปลื้มแม่งโคตรรีง่าอะ เอาแต่หวังคิดว่าพีจะไปชอบคนนั้นคนนี้ พีเป็นดาวคณะนะ จะมีคนมากหน้าหลายตาเข้ามามันผิดตรงไหน”

ก๊ก!

“พีก็ไม่ได้ชอบใคร พีก็คุยตามมารยาท” ดาวอักษรย่นคิ้วแรงพร้อมกับยกไหล่ตีมือ อีกนิดก็เป็นลายองในทองเนื้อเก้าแล้วเนี่ย “แต่ปลื้มซี้หวงจนนำรำคาญ อะไรนิดอะไรหน่อยก็หวง มันทำให้พีอึดอัด”

“เขาหวงก็เพราะพีเป็นแฟนเขา”

“แต่พีไม่ใช่คนปะวะที่จะมากกั๊กซังกันอะ”

“...”

“พีก็ต้องการอิสระนะ มาทำตัววุ่นวายแบบนั้นใครจะทนไหว นี่ยังไม่นับเรื่องเพื่อนที่ชอบเข้ามาวุ่นวาย ชัดอยู่ได้เวลาอยู่ด้วยกัน” สร้อยเสยผมอย่างหงุดหงิด สั่งให้พีไปเอาเหล้ามาอีกคราวกับวันนี้จะดื่มให้ตาย “พีแทบไม่มีความสุขตอนได้อยู่กับเขา รำคาญเขาแล้วยังมารำคาญเพื่อนเขาอีก”

“เขาไม่เคยทำให้พีรู้สึกดีบ้างเลยเหรอ”

“ก็มีอะ แต่เรื่องหงุดหงิดมันเยอะกว่า”

“...”

“เอาจริง ๆ พี่รู้สึกพลาดมากเลยนะที่คบกับเขาอะ เหมือนเอาชีวิตตัวเองไปทิ้งในหลุมยังงี้ไม่รู้” พนมหายใจทั้งเป็นรอบที่ร้อย ขณะที่คนโปรดประมวผลผลตามทีอีกฝ่ายพูด พี่ปลื้มที่เขารู้จักไม่ใช่คนที่หวังอย่างไร้สาเหตุ เขาเป็นคนมีเหตุผล อาจจะมีมุมเด็ก ๆ ไปด้วยบ้าง แต่คิดว่าเรื่องแบบนี้มันก็น่าจะมีกันทุกคน

คนเราเวลาคบใครก็อยากจะทำตัวเด็ก ๆ บ้างมันผิดตรงไหน แต่พี่สร้อยเป็นพวกต้องการอิสระ ชอบสังสรรค์และเข้ากับคนง่าย มันก็ไม่แปลกที่พี่ปลื้มจะหวังจนหน่ายใจ แต่สิ่งหนึ่งที่ฤทธิ์แอลกอฮอล์กำลังทำให้คนโปรดกลายเป็นตัวร้าย

คือการที่ยกเหล้าขึ้นดื่มแล้วตีหน้านิ่งใส่คนด่านข้างตัวเอง

“พี่ไม่พอใจที่คบกับเขาใช่ไหม”

“เออดิ ไคตรไม่พอใจ”

“นั่นความรักที่เขามีให้พี่ มันก็ไม่มีค่าอะไรเลยใช่ไหม”

“อะ...!”

“ถ้าไม่มีค่าอะไร ผมก็ขอมันแล้วกัน” สร้อยขมวดคิ้วใส่คนที่พูดแบบนั้น ทว่าคนโปรดกลับยกยืม ขยับตัวมายืนอยู่ตรงหน้า จ้องมองเข้าไปในดวงตาค่อนจะฉายแววจริงจังและแน่วแน่ออกมาให้ได้เห็น “ผมคิดว่าผมปล่อยให้พี่เล่นกับความรู้สึกเขามากพอแล้ว พี่สร้อย ถึงเวลาที่ผมควรจะทำอะไรบ้างแล้ว”

“โปรดหมายความว่าไง”

“หมายความว่าหลังจากนี้ผมจะเอาจริงแล้วไง”

“...”

“ในเมื่อพี่ไม่พอใจ ผมก็ขอเป็นแฟนใหม่ที่พี่เขาได้ไหม เพราะผมโคตรพอใจเขาเลยอะ ☺”

02

ว้ากคนโปรด

ประทุมเกียรติ์

คงเป็นกิจกรรมที่ทำให้ใครหลายคนส่ายหน้า บางคนก็สนุกสนานไปกับการถูกว้ากแบบซ้ำ ๆ บางคนก็มองว่าไร้สาระ ขณะที่คนจำนวนมากมองว่ามันเป็นแค่กิจกรรมของพวกรุ่นพี่ที่ไม่มีอะไรทำ แค่เรียกไปว้ากตอนเลิกเรียน พุดนุ่นพุดนี่พุดนั่น แล้วก็ส่งลงโทษตามประสา ปีหนึ่งที่ชอบก็โอเคไปกับสถานการณื ส่วนคนไม่ชอบมันก็แบ่งฝั่ง บางคนทำเพราะไม่อยากโดนด่า บางคนทำก็แบบรำคาญ

แต่มันก็มีพวกที่ต่อต้านอยู่ และนั่นทำให้ทุกคนโดนหางเลขไปด้วย

“ผมนึกว่าเราคุยเรื่องนี้กันไปแล้วซะอีก”

ก๊ก!

“หรือพวกคุณจำไม่ได้ว่าเราว้ากเพื่ออะไร” เสียงหุ้มต๋ำของเฮตว้ากปี่สัทำให้บรรดาปีสามที่เอามือไขว้หลังอยู่ในท่าเตรียมพร้อมก้ม

หน้าลงไป รับฟังคำสั่งสอนของคนโตกว่า ปลื้มกวาดตามองหน้า
ทุกคนโดยเฉพาะเฮตวักที่รับผิดชอบการประชุมเชียร์ครั้งนี้

คนโปรดยืนอยู่ต่อหน้ารุ่นพี่ นำหน้าพี่วักคนอื่นมาก้าวหนึ่ง
“คุณเป็นคนคุณก็ควรจะรู้ว่าอะไรควรไม่ควร กะอีแค่น้องมัน
ไม่ยกมือไหว้เลยต้องสั่งทำโทษกันหมด ผมว่ามันไม่เหมาะสม”

“แต่ผมก็ได้คุยเรื่องมารยาทกับน้องเขาไปแล้วรอบนึง ผมไม่
ได้บังคับให้เขาไหว้พวกผมทุกคน แคบอกวักเจอรุ่นพี่ที่ต้องเคารพก็
ต้องยกมือไหว้”

“แล้วพวกคุณทำตัวน่าเคารพให้สมกับที่น้องมันจะยกมือไหว้
หรือยัง”

“...”

“ถ้าตัวคุณยังไม่ปฏิบัติ แล้วน้องที่ไหนมันจะเชื่อฟังครับ คุณ
คนโปรด” เจ้าของชื่อเสียมมีปากตัวเองเล็กน้อย ความรู้สึกกดดัน
ไหลมาตาโถมเนื่องจากเขาเป็นผู้รับผิดชอบการประชุมเชียร์ ตอน
แรกก็ไม่อยากเป็นหรือกพี่วัก แต่ถูกทาบทามและเลือกกันมาเลย
ต่อต้านไม่ได้

ซ้ำร้ายยังต้องมาเป็นเฮตวักนำทีมอีก ใจเขาก็ลืมไปเลยว่า
ต้องเทรนกับพี่วักปี่สี่

แยกว่านั่นคือการที่ปลื้มเป็นเฮตวักของปีที่ผ่านมา

คนโปรดเลยต้องคอยรายงานผลประชุมเชียร์ทุกวันให้เขาฟัง
ต่อหน้ารุ่นพี่และเพื่อนตัวเองที่ยืนรับฟัง ซึ่งการที่จะต้องบั่นหน้านี้
มันอาจจะไม่ใช่เรื่องยากเท่าไร แต่การควบคุมหัวใจไม่ให้สั่นไหว
ถือเป็นเรื่องที่ยากกว่า เพราะงั้นเวลาที่ปลื้มพูดอะไรมา คนโปรดก็
แค่ก้มหน้ารับฟัง

กำมือที่มันสั่นเพื่อระบายความอึดอัดจนเหงื่อไหล

“ขนาดพวกคุณบางคนยังไม่ยกมือไหว้พวกผมเลย น้องมันเห็น มันก็ไม่ทำเหมือนกัน”

“...”

“และผมไม่ชอบการลงโทษน้องวันนี้ มันไร้เหตุผล คุณได้ยินไหม”

“ได้ยินครับ” รับคำอย่างช่วยไม่ได้ วันนี้เขาลงโทษน้องที่ไม่ยกมือไหว้หนึ่งในทีมพีวักเพื่อให้เป็นเคสตัวอย่างว่าในอนาคต ถ้าเราไม่นอบน้อมกับผู้ใหญ่หรือผู้อาวุโส อาจจะมีปัญหาในภายหลัง ก็เลยสั่งให้น้องมันวิดพื้นหนึ่งร้อยครั้ง ทว่าเป็นการทำโทษแบบห่มุ่คณะ

ก็เลยได้ยินเสียงบ่นกันใหญ่ เป็นเสียงที่มีคนมาเล่าให้ฟัง เพราะน้องมันคงไม่กล้าบ่นให้เขาฟังเอง

ใคร ๆ ก็กลัวเฮตวักทั้งนั้น ต่อให้หน้าตาจะดูเป็นมิตรที่สุดใบบรรดาพีวักก็ตาม

“ผมจะคิดให้มากขึ้นครับ”

“ก็ควรจะทำ หวังว่าประชุมเชียร์ครั้งต่อไป ผมจะได้ยินคำชมมากกว่าคำด่า”

“ครับ”

“แต่เชื่อว่าครั้งนั้นผมจะปล่อยผ่าน” พี่ปล้มตวัดสายตาตามาสกับเฮตวักที่เงยหน้าขึ้นมาย่นคิ้วไล่ “คุณก็ควรจรับผิดชอบสิ่งที่เกิดขึ้นหน่อยไหม ถ้าไม่ทำอะไรเลย เดียวก็จะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีก”

“อะ...”

“เพราะงั้นพีวักปีสามจัดแถว” คำสั่งนั้นทำให้ปีสามมองหน้ากันโดยไม่ได้นัดหมาย ทว่าชัดใจรุ่นพี่ไม่ได้ก็เลยจัดตามที่ว่า ชัยบมายืนขนานข้างคนโปรดโดยเว้นระยะห่างเท่า ๆ กัน เพื่อให้มีพื้นที่ใน

การทำโทษ “ปีศาจ วิดพื้นหนึ่งร้อยครั้ง ปฏิบัติ!”

คนโปรดกัดฟันกรอดที่ทำให้ลูกทิมต้องมารับกรรมไปด้วย แกรมพีปลื้มก็ไม่คิดจะโอนอ่อน เขาจึงมองปีศาจทุกคนเพื่อดูว่าใครกล้าขัดขืนใหม่ ในเมื่อทำโทษน้องปีหนึ่งอย่างไรเหตุผลได้ ตัวเองก็ต้องรับได้ที่ถูกทำโทษโดยไร้เหตุผลเหมือนกัน จะฝึkn้องให้เดินตามรุ่นพี่ก็ต้องเป็นแบบอย่างที่ดี

ร่างโปร่งถอนหายใจหนึ่งทีก่อนจะทำหน้าที่เฮดว๊าก

“ปีศาจ วิดพื้นหนึ่งร้อยครั้ง ปฏิบัติ!”

“วิดพื้นหนึ่งร้อยครั้ง ปฏิบัติ!” สิ้นเสียงคำสั่งก็ก้มลงไปวิดพื้นตามที่บอก นับหนึ่งถึงร้อยเสียงดังแม้จะมีกันแค่ไม่กี่คน เมื่อเทียบกับน้องเป็นร้อยคนที่ถูกทำพร้อมกันจนเกือบเป็นลม เสียงของพี่ว๊ากยังดังกว่าเยอะ แน่นอนทุกการกระทำ ทุกน้ำเสียงตกอยู่ในสายตาของพีปี้

โดยเฉพาะคนที่สั่งให้ทำ...

คนโปรดของจำฝังใจเลย!

“เชิญกลับได้”

“ขอบคุณครับ” ยกมือไหว้เป็นการประชด รอจนปีสี่ออกไปก่อนคนโปรดถึงรีบวิ่งไปหยิบกระเป๋า ยกมือขึ้นมองนาฬิกาก็พบว่าตอนนี้สองทุ่มกว่าแล้ว มีเมสเสจจากผู้จัดการร้านที่เขาทำงานอยู่ส่งรัวมานับสิบ ส่วนใหญ่คือถามว่ายังไม่เลิกประชุมเชียร์อีกหรือ ตอนนี้ร้านคนเยอะจนทำแทบไม่ทัน

ส่งผลให้คนโปรดรีบสะพายกระเป๋าเตรียมออกจากตึกไป ถ้าไม่ติดว่าเพื่อนรั้งไว้ก่อน

“ไอ้โปรด มึงจะไปไหน”

“ไอ้ฉิบหาย ไม่พังก่อนวะ แชนเปลี้ยหมด” ปีกัดตัมเอ๋อถาม ทั้งสองนั่งอยู่กับพื้นด้วยความเหนื่อยล้าจากบทลงโทษเมื่อสัก ขณะที่คนอื่น ๆ ก็มีทั้งตัวนอนบ้าง หยิบของเตรียมกลับบ้าน แต่ไม่มีใคร รีบร้อนเท่าคนโปรดก็เท่านั้นเอง

“พวกมึงพักไปเหอะ กูต้องรีบไปทำงาน”

“สภาพมึงมึงยังจะไปทำงานอีกหรือ เอาแรงที่ไหนทำวะ” ปิ่ยน คิ้วไล่ ก็รู้หรือกว่าเพื่อนทำงานเยอะ แต่วันนี้ประชุมเชียร์หนักมาก แกรมเมื่อสักก็ยิ่งเพิ่งถูกลงโทษไปหยก ๆ แชนเขินมันก็น่าจะปวดจนยก อะไรไม่ขึ้นแล้วไม่ใช่หรือไง “เพล่า ๆ ลงหน่อยก็ได้มั้ง รำรวยพอแล้ว มึงอะ”

“รำรวยพอมึงสิ พุดจาไร้สาระ”

“เฮ้อ!”

“กูไปก่อนละ เจอกัน บาย” โบกมือลาเพื่อนทั้งสองก่อนจะ รีบวิ่งไปขึ้นรถหน้ามหา’ลัย เวลานี้มินิบัสของมหา’ลัยหยุดให้บริการ แล้ว คนโปรดเลยต้องวิ่งไปหน้าม.ด้วยตัวเอง ผ่านหน้าฟิสิกส์ที่ยืนคุย กันอยู่ได้ตึก มีบางคนเห็น บางคนก็ไม่ได้มอง แต่เสียดว่ากปีสี่ยืนมอง อยู่

เลยตกเป็นเป้าหมายในการสนทนา

“นั่นไอ้โปรดไม่ใช่หรือ มันวิ่งไปไหน” เสือขมวดคิ้วถาม ชี้ให้ เพื่อนดูตามคนที่วิ่งออกไป “แม่งวิ่งอย่างกับหนีตาย ไม่เหนื่อยหรือ วะโดนวิดพื้นไปตั้งร้อยที”

“น้องมันกำลังรีบไปไหนเปล่า” เจษตอบรับ แปลกใจเหมือน กันที่คนโปรดรีบขนาดนี้ “บางที่อาจมีเรื่องด่วนไร้”

“ไม่เห็นมันบอกเลยตอนเราทำโทษมัน”

“คงกลัวจะโดนลงโทษหนักขึ้นมั้ง”

“...”

“จริง ๆ กูว่าก็เกินไปหน่อยนะ หมั่นใส่อะไรน้องเขาหรือเปล่า ‘ไอ้ปลั้ม’ เจษหันไปถามเพื่อนสนิทที่ยืนกดมือถืออยู่ด้านข้าง หน้าจอที่ถูกปรับให้เหลือความสว่างเพียงเล็กน้อย ทำให้ไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ถึงอย่างนั้นเจษก็ไม่ได้อยากรู้ สิ่งที่เขาสงสัยและให้ความสนใจคือการสั่งลงโทษปีสามมากกว่า

ถ้าพูดกันดี ๆ อาจจะเข้าใจกันมากขึ้น อย่างน้อยก็ดีกว่าการซ้ำเติมแบบนั้น

“เปล่าหนิ กูก็ทำตามหน้าที่”

“แต่น้องมันเพิ่งเริ่มเอง ใจดีกับมันหน่อยไม่ได้หรือไง”

“ใจดีเดี๋ยวมันก็เหลิงใหญ่”

“...”

“อีกอย่างมันก็ต้องรับผิดชอบสิ่งที่ก่อไว้ ก็สมควรโดนแล้วหนิ”

คนโปรดลงจากรถเมลล์ด้วยความเร็วแสง พุ่งตรงไปหลังร้านเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเช่นทุกวัน หยิบผ้ากันเปื้อนมาใส่ เอากระเป๋าไปวางไว้บนชั้น ตอกบัตรเข้าทำงานแล้วเดินไปทักทายผู้จัดการร้านอาหารขนาดใหญ่ที่เขาทำงานพาร์ทไทม์อยู่ ส่งผลให้อีกฝ่ายเคาะนิ้วกับนาฬิกาข้อมือบอกให้คนโปรดรู้ว่าวันนี้เลิกแค่นี้

ก็ถ้าไม่มีเรื่องลงโทษมาเอี่ยว ป่านนี้เขาก็มาทำงานตรงเวลาแล้ว

“วันหลังอย่าให้มีแบบนี้อีก รู้กันว่าทุกวันพุธร้านจะคนเยอะขนาดไหน”

“ขอโทษครับผู้จัดการ ผมจะไม่ให้เลทอีก”

“ไปทำงานได้แล้ว เร็ว” ร่างโปร่งพยับหน้าก่อนจะเดินไปรับ
ออร์เดอร์ลูกค้าที่กั๊กมือเรียก โปรยรอยยิ้มการค้าเก็บซ่อนความ
เหนื่อยล้าเอาไว้ในหัวใจ จะชักสีหน้าใส่ลูกค้าหรือตัดพ้ออะไรไม่ได้
ไม่งั้นจะโดนไล่ออกทันที

“เอาเหมือนเดิม จำได้ใช่ไหม”

“แน่นอนครับพี่รัชย์ ผมจำได้อยู่แล้ว” พยับหน้ารับลูกค้าเจ้า
ประจำ จุดเมนูที่เขามาที่ไรต้องสั่งลงกระดาษ “รออาหารสักครู่นะ
ครับ ผมจะรีบไปเร่งพ่อครัวทำให้”

“ขอเร็ว ๆ นะ พี่หิวมากเลย”

“ได้เลยครับ” หยอกล้อกันตามประสา ยืนออร์เดอร์ให้คนรับ
งานเสร็จก็ไปเซดโต๊ะอื่นต่อ ด้วยความที่ร้านนี้เป็นร้านอาหารกึ่ง
ร้านเหล้าคล้ายร้านฟิงว่ง แต่ใหญ่กว่าเยอะเนื่องจากมีโซนให้นั่ง นั้น
เลยทำให้คนโปรดต้องวิ่งวุ่นทำงานหนัก ยิ่งช่วงหลัง ๆ มีคนลาออก
ไปสองสามคน คนโปรดก็ยังทำงานหนักเข้าไปใหญ่

ถ้าถามว่ามาเจอร้านนี้ได้ยังไง...

เผชิญเจอป้ายที่รับพนักงานพาร์ทไทม์เสริมด้วยอัตราเงินที่
สูงกว่ารายอื่น เขาเลยไม่ลังเลที่จะเข้ามาสมัคร พอสัมภาษณ์ผ่านก็
มาลองทำงาน โดนไปสามวันแรกก็เข้าใจคำว่าทำงานไม่คุ้มเงินมัน
เป็นยังไง

เสียดายที่ไม่มีทางเลือกเยอะ

“โปรดไปคิดเงินโต๊ะสี่”

“โปรดเช็คบิลโต๊ะสิบสองให้หน่อย”

“โปรด ลูกค้าโต๊ะเจ็ดเรียก”

“เซดโต๊ะวีไอพีที่ ลูกค้าที่จองไว้จะมาแล้ว”

“ได้ครับ” ขานรับพร้อมกับยกแขนปาดเหงื่อบนใบหน้า มีแอร์

แท้ ๆ แต่ต้องวิ่ง่วนตลอดเวลาเลยไม่ได้พักหรือยื่นตากแอร์กับเขา
สักที แย่หน่อยที่คนโปรดเป็นที่โปรดปรานของพนักงาน รวมถึง
ลูกค้าร้านนี้เลยมีแต่คนเรียกใช้บริการ

แลกกับทิปนิดหน่อย ซึ่งคนโปรดก็ยินดีรับ

“โอกาสหน้ามาอีกนะครับ”

“จ้า” เจ้าตัวโบกมือให้กับคู่รักขาประจำที่หวานกันจนคนทั้ง
โลกแทบอิจฉา ระบายยิ้มบาง ๆ เมื่อเห็นว่าพวกเขาเหมาะสมกัน
ขนาดไหน เคยมีโอกาสได้คุยกับฝ่ายหญิงว่ามารักมาคบกันได้ยังไง
เธอก็บอกว่าแอบชอบเขามาเจ็ดปี วันหนึ่งเจอกันเลยสารภาพความ
ในใจ

แล้วก็ได้คบกันแบบง ๆ

ตัดภาพมาที่คนโปรดสิ

ชอบมาเจ็ดปียังอยู่ที่เดิม
กริ่ง!

“รับลูกค้าหน้าโปรด”

“ครับ” พยักหน้ารับตอนได้ยินเสียงกระดิ่งหน้าประตูแล้ว
ผู้จัดการร้านสั่ง ส่งผลให้คนโปรดรีบดึงสติกลับมาเข้าร่าง รีบเดิน
ไปหาร่างสูงคุ่นตาที่ยืนมองหาโต๊ะว่างอยู่ ตอนแรกก็นึกว่าน่าจะเป็น
คนที่คณะ เพราะดูจากรูปร่างลักษณะเหมือนเคยเห็นที่ไหน
ทว่าทันทีที่เดินเข้าไป...

“นั่งไหนไหนดีครับ...พี่ลิ้ม!”

“มึง” เจ้าของชื่อขมวดคิ้วใส จ้องใบหน้าของคนของตัวเองเพียง
จะลงโทษไปเมื่อเย็นนี้ ผิดกับคนโปรดที่เบิกตากว้าง ตกใจที่ได้เห็น
เขาที่นี่ ก็ร้อยวันพันปีเคยเห็นที่ไหน ทำงานมาหลายเดือนเจอคนม.
เดียวกันอยู่ไม่ถึงสิบ ยิ่งพวกปี่สี่คณะวิเศษจะยังไม่ต้องพูดถึง

ถ้าจะมากินเหล้ากินข้าวก็คงไปร้านฟิ่งวงไถ่ลม. อย่างเดียว
คนโปรดกลืนน้ำลายลงคอ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนการยืนอยู่ต่อ
หน้าพีปลั้มก็เป็นสิ่งที่ทวนใจเขามาตลอด มือไม้มันจะเย็นและสัน
ไหว ดวงตาก็จะหลุบลงไม่กล้ามองว่าอีกฝ่ายทำหน้ายังไง ช้ำร้าย
หัวใจยังเต้นแรงไม่เป็นสำ

ทำได้แค่หายใจเข้าออกซ้ำ ๆ ปล่อยให้เวลามันเลยผ่านไป

“กลัวกูจนไม่กล้ามองหน้าเลยหรือไง”

“ฮะ!”

“กูไม่สั่งลงโทษมึงที่นี่หรอกนะ” สะดุ้งนิดหน่อย ไม่คิดว่าเขา
จะคุยด้วย เลยเปลืองเงยหน้าไปสบตา พลันก็เบือนหน้าหนีไปทาง
อื่น เลยไม่ทันเห็นว่าพีปลั้มเขาก็มมองผ้ากันเปื้อนที่ใส่อยู่

‘ที่รีบวิ่งออกจากมหา’ลัย เพราะมาทำงานพิเศษขึ้นหเรอ’

เขาคิด ปะติดปะต่อโดยไม่ถามกลับ

“กูจะไปบาร์ มันอยู่ตรงไหน”

“พีจะมาอมเหล้าตัวเองที่นี่หรือไง”

“อะไรนะ!”

“เปล่าครับ” คนโปรดส่ายหน้า ฮึดแรงเงยขึ้นมาเพื่อคุยกัน
ตอนนี้เป็นเวลางานเขาจะต้องยึดมั่นกับงานไม่ใช่แสดงด้านอ่อนไหว
ต่อหน้าใครทั้งนั้น แต่พอได้ยินว่า ‘บาร์’ บ๊ีบ ก็นึกถึงเมื่อวานที่อีก
ฝ่ายกินเหล้าจนเมาไม่ได้สติ

แอบเหล่มองก็ไม่เห็นว่าพาใครมาด้วย นี่ตั้งใจจะมากินคน
เดียวแล้วเป็นภาระของร้านหรือไง

“พีไม่มากับเพื่อนหเรอ”

“เป็นพนักงาน มึงก้าวร่างกายลูกค้าได้หเรอ”

“อะ...”

“ถ้ามีงไม่พากูไป กูจะให้พนักงานคนอื่นพาไปแทน” ไม่รอให้คนโปรดตอบรับ พี่ปลื้มก็เดินไปหาพนักงานแถวนั้น พุดอะไรสองสามคำอีกฝ่ายก็พยักหน้าแล้วนำทางไปที่โซนคลับ มันเป็นโซนชิว ๆ ที่ถูกตัดออกจากร้านอาหาร เพื่อจะได้ไม่รบกวนลูกค้าที่ไม่ชอบเสียงดัง

คนโปรดเฝ้าปากแน่น มองตามแผ่นหลังจนลับสายตา แอบรู้สึกเจ็บจี๊ดเบา ๆ เมื่อความหมายที่เขาพุดมันคือการด่าว่าเลือกกลาย ๆ

นั่นสินะ เป็นแค่พนักงานจะไปก้าวก่ายได้ไง

ไม่ใช่แฟนเขาหนิ...

ไม่ใช่เลย

เสียงเพลงคลาสสิกดังคลอไปทั่วร้านอาหารที่คนเริ่มบางตาลงบ้างแล้ว ผิดกับโซนคลับที่มีคนลุกไปเต้นอยู่เกือบสิบ มันไม่เชิงเป็นผับให้ชาแดนซ์ ถึงจะมีพลอร์เล็ก ๆ แต่ส่วนใหญ่จะนั่งจิบไวน์ จิบแอลกอฮอล์ชนิดต่าง ๆ เงียบ ๆ เท่านั้น ยิ่งเวลานี้ตรงบาร์จะมีคนแน่นขนัด

แต่คนโปรดกลับมองเห็นแค่คนคนเดียวเท่านั้น

เจ้าของความสูงร้อยแปดสิบห้า นิ่งโง่งนงไปมาขณะที่นิ้วเลื่อนหน้าจอมือถือไปมา คล้ายกับรอข้อความจากใครบางคนอยู่

คนโปรดแอบมองจากหน้าต่างตรงโต๊ะที่ตัวเองกำลังเซ็ดอยู่ แม้จะเห็นใบหน้าเขาเพียงครึ่งเดียวก็รับรู้ได้ถึงความโดดเด่นที่สงมา ขนาดมีคนเข้ามาคุยด้วย พี่เขายังส่ายหน้า เอาแต่นั่งดื่มอยู่คนเดียว เล่นเอาอดเป็นห่วงไม่ได้

ขนาดตอนอยู่กับเพื่อนยังไม่น่าไวใจ แล้วนี่มาคนเดียวถ้าเกิด

ดีมีจนนี่อกขึ้นมาจะทำไ้...

“ไปดูหน่อยดีไหมวะ” พึมพำกับตัวเอง แม่ปากแน่นเมื่อคิดว่าจ้จะจ้้นจ้้นไปใหม่ กลัวว่าเข้าไปแล้วที่ปล้้มจะหงุดหงิดใส่ ร้อยวันพันปีก็ไม่เคยเข้าใกล้กันอยู่แล้ว

“คนโปรด มองอะไร”

“อ๊ะ!”

“สนใจเขาหรือไง เห็นมองตั้งแต่มา” สะดุ้งเฮือกตอนผู้จัดการร้านเดินมาถาม แอบชะโงกคอมองผ่านหน้าต่างไปดูคนที่ฟูบหลับคาบารีไปแล้ว เล่นเอาคนโปรดถึงกับหันมามอง สายหน้าเป็นการปฏิเสธคำถาม

“แค่รุ่นพี่ที่รู้จักนะครับ เห็นเขาเพิ่งโดนแฟนทิ้งมา”

“แล้วเราไปเกี่ยวอะไรกับเขา จะจีบเขาหรือไงถึงไปสนใจ”

“ก็เห็นเขามาคนเดียว...เลยกลัวว่าเขาจะสร้างความวุ่นวายเพราะเขาเนียแหละทำให้ผมมาสายวันนี้” ดีหน้าชื่อไม่พูดความจริงว่าเป็นห่วง กลัวว่าจะโดนจับไ้ไ้ไ้แล้วโดนบ่น ก็ผู้จัดการร้านไม่ชอบคนที่แยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวไม่ออก ถ้าพูดไปว่านี่คือคนที่ชอบมีหวังโดนหักทิปเป็นแน่ “แต่ช่างเขาเถอะ เดี่ยวคงมีคนมารับ”

“แต่เขาฟูบหลับไปแล้วนะ”

“...”

“พาไปนอนที่ห้องพัคพนักงานก่อนไป”

“แต่กฎของร้านเขาไม่ให้คนนอกเข้าไปนี่ครับ?” คนโปรดเล็กคิ้วใส่

“แล้วจะปล่อยให้เขาเกะกะลูกค้าคนอื่นหรือไง ตรงบาร์มีคนอยากนั่งเยอะแยะ” ผู้จัดการว่าพร้อมขมวดคิ้ว ถึงจะเป็นกฎของร้านที่ห้ามคนนอกเข้าไป แต่ในกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นก็สามารถพา

เข้าไปได้ ขอแค่อย่าทำอะไรเลอะเทอะหรือเสียหายก็พอแล้ว

แน่นอนว่าคำพูดนั้นทำคนโปรดเม้มปาก เขาไม่อยากจะ
ผู้จัดการร้านโดนว่าที่ทำผิด ทว่าคิดอีกทีก็เคยมีเคสแบบนี้เหมือนกัน
ตอนนั้นคุณพวยเจ้าของร้านก็ไม่ว่า หน้าซำยังเป็นคนบอกให้
พนักงานพาเข้าไปอีก พอคิดงั้นคนโปรดเลยหยุดงานที่ทำแล้วตรงไป
หาคนที่หลับสนิท

ลมหายใจที่เข้าออกอย่างสม่ำเสมอทำให้คนโปรดเอื้อมมือไป
เขย่าแขนเขาเบาๆ

“พี่ปลื้ม พี่ปลื้มไปนอนข้างในเถอะ เดี่ยวผมโทร.เรียกพี่เสีย
ให้”

“อือ...อย่ามายุ่ง จะนอน”

“ก็ไปนอนข้างในใจ ตรงนี้มันเกะกะคนอื่น” คนโปรดถอน
หายใจใส่คนตื้อ พยายามจุดตึงคนเมาให้มาด้วยกัน ติดตรงที่เขาตัว
เล็กกว่าปลื้มค่อนข้างมาก พอเอาแขนอีกฝ่ายพาดคอก็เหมือนเอา
ท่อนไม้มาพาดใส่ ผลอกร้องดังอึกเมื่อต้องพุงพี่เขาเข้าหลังร้านไป
คืนะที่พนักงานแถวนั้นเห็นพอดีเลยมาช่วยด้วยอีกคน

“ขอบคุณนะหนึ่ง”

“ไม่เป็นไรๆ งั้นเราไปทำงานต่อก่อนนะ”

“โอเค” พยักหน้าให้ร่างโปร่งก่อนจะหันกลับมามองคนที่
เมามายไม่ได้สติ แอบคิดว่าจะทำไงต่อดีเพราะคงให้พี่ปลื้มนอนอยู่
ที่นี่ทั้งคืนไม่ได้ กว่าจะมีคนมาเปิดร้านให้ออกไปก็ช่วงบ่าย พี่ปลื้ม
คงอดตายอยู่ในนี้ สงสัยคงต้องเรียกเพื่อนเขาสักคนมารับ

คนโปรดกดเบอร์โทร.หาพี่ปี่ที่รู้จัก ก็แก๊งพี่ปลื้มเขานั้นแหละ
[ฮัลโหล นันไครครับ]

“พี่เจษ ผมคนโปรดเองนะครับ เฮดว่ากี่ปีสามเพื่อนไ้ปี่”

แนะนำตัวอย่างชัดเจน ต่อให้ในคณะและชั้นปีจะมีคนชื่อนี้ชื่อเดียว ก็ตาม “พี่เจษฎ์ว่างไหมครับ ผมมีเรื่องจะรบกวนหน่อย”

[ว่างสิ โปรดอยากให้พี่ทำอะไร]

“มารับพี่ปลื้มหน่อยได้ไหม”

[หืม?]

“เผอิญเขามาแล้วกลับไปร้านรอยัลพายนะครับ” ปลายสาย ครางในลำคออย่างแปลกใจว่าทำไมเพื่อนตัวเองถึงถ่อสังขารไปตีม ไกลขนาดนั้น จริง ๆ โปรดก็อยากเป็นคนดีพาพี่เขาไปส่งบ้าน แต่ติด ตรงที่หอเขาอยู่คนละทาง แถมยังไม่มีรถขับ

จะให้นั่งรถไปกลับคนละฟากมันก็ยังไม่อยู่...

[ทำไมมันไปกินเหล้าไกลจัง พี่นึกว่ามันจะไปร้านฟิ่งวงซะอีก]

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ” ยิ้มเหี้ยพลางมองเวลา ตอนนั้นห้า ทุ่มกว่าแล้วอีกไม่ถึงชั่วโมงร้านก็จะปิด “พี่เจษฎ์ช่วยรับมารับพี่ปลื้ม หน่อยได้ไหมครับ ร้านจะปิดแล้วผมไม่รู้จะพาเขาไปไว้ที่ไหน”

[อ่า... ได้ ๆ เดี่ยวพี่รีบขับรถไป วานโปรดดูมันไว้ก่อนนะ]

“ได้ครับ” พยักหน้าเสร็จสรรพก็วางสาย คนโปรดฟันลมหายใจ หลบตามองคนที่หลับไม่รู้เรื่อง ได้ยินเสียงเพื่อเรียกชื่อแฟนเก่า นิด หน่อย ไหนจะสีหน้าอ่อนล้าที่แสดงถึงความปวดใจอีก ทำเอาโปรด อยากรู้อะไรที่ได้ยินมาเมื่อวานซะหมด

‘พี่โคตรไม่พอใจ’

‘คบกับปลื้มพี่ไม่มีความสุขเลย’

‘ชี้หัวจนน่ารำคาญ’

“สร้อย... สร้อย”

“พี่ปลื้ม” โปรดเรียกคนเพื่อเบา ๆ มองมืออีกฝ่ายที่พยายาม จะไขว่คว้าหาอะไรสักอย่าง คิดว่าคงจะฝันถึงพี่สร้อยแน่ ๆ ถึงได้

ละเมอแบบนั้น เล่นเอาคนแอบชอบได้แต่ดึงมือเขาไปวางแนบตัว ลุกขึ้นไปเอาผ้ามาเช็ดตัวให้ ความเย็นของน้ำแผ่ซ่านไล่ความ เมามายออกไป

ถึงอย่างนั้นปลื้มก็ยังดำดิ่งอยู่ในห้วงความฝัน ขณะที่โปรด กวาดตามองอีกฝ่ายอย่างตั้งใจ

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้มองพี่ปลื้มใกล้ ๆ

แต่ช่างแสนไกลเหลือเกิน

“สร้อย...สร้อย อย่าทิ้งเราไป”

“...”

“เรารักสร้อยมากนะ” มือที่เช็ดตัวอยู่ชะงักกึกเมื่อคำพูดนั้น หลุดจากปาก ร่างสูงยื่นคิ้วขมวดราวกับต่อต้านความฝัน โปรดเลย ซับฝ่าลางกับใบหน้าหล่อเหลาหวังเพียงปลอบประโลมให้ฝันร้ายนั้น หุเลาหลง อีกคนจะได้นอนนิ่ง ๆ อย่างสงบ เขาไม่อยากจะให้พี่ปลื้มกังวล หรือว่าเสียใจ

เพราะนั่นหมายถึงว่าเขากำลังโดนทำร้ายจิตใจ

เหมือนยื่นมือให้อีกฝ่ายแทงเขาเอง

“เราอยากให้สร้อยกลับมา” พลันดวงตาก็ปรือมอง หากแต่ ภาพตรงหน้ากลับเป็นคนรักเก่า คนโปรดชะงักจ้องมองคนที่จับมือ เขา กระตุกทีเดียวก็โถมไปหากายแกร่ง วินาทีนั้นคนตัวเล็กเบิกตา ไล่ ความเจ็บปวดที่ได้ยินเขาบอกรักแฟนเก่าแลดูจะเหือดหาย เสริม ทักด้วยหัวใจที่เต้นแรงไม่เป็นลำดับ “กลับมานะสร้อย กลับมาหาเรา”

“พี่ปลื้ม ผมไม่ใช่...”

“กลับมารักกันเถอะนะ” เสียงของเขาแว่ววนเหนือสิ่งอื่นใด ทำเอาคนโปรดไปต่อไม่ถูก เขาหุบตามองโซฟาที่ปลื้มนอนอยู่ ปลอ่ยให้ตัวเองโดนกอดเอาไว้ สวมทับบทแฟนเก่าทั้งที่ตัวเองไม่ใช่

เวลาที่คุณชอบใครสักคน นอกเขาไปเถอะว่าคุณชอบ
ถึงโอกาสจะมีน้อย แต่คุณอาจได้เป็นคนโปรดของเขา...ในสักวัน

'คนโปรด' เหตุจากปีสามคณะวิศวะ แอบชอบเฮตจากปีสี่จอมโหด
อย่าง **'พิศมัย'** เมื่อฝ่ายหลังโดนแฟนสาวดาวคณะตบหน้าสับ
พร้อมนอกเล็กแบบสายฟ้าแลบกลางลานเกียร์
น้องโปรดที่แอบปลื้มรุ่นพี่มาเนิ่นนานจึงตัดสินใจเสียบแทนแบบเนียนๆ!
ส่วนคบพี่สายซิ่งก็ดูมีนๆ เหมือนจะ...รักนะแต่ไม่แสดงออก
ปล่อยให้คนโปรดตัวเท่าหัวไหล่เดาใจว่าจะใช่หรือไม่ใช่
ทำเป็นปากร้ายหาเรื่องดูน้อง(ไม่)นุ่ แต่ก็แอบดูแลเทกแคร์เป็นห่วงเป็นใย
แถมบางทียังหึงหวงเบาๆ ให้ได้อมยิ้มชะงักด้วยแม่:
คบพี่ปากแข็งก็ทีหนึ่ง คมน้องก็ถือตัวไม่เป็นรองใคร
ความรักของรุ่นน้องจะส่งไปถึงรุ่นพี่หรือไม่
ถ้าไม่บอก-ไม่พูด-ไม่กล่าว แล้วเขาจะรู้ไหมว่า...
“น้องอยากเป็นคนโปรดของพี่ปลื้มนะฮับ :-)”

#ปลื้มคนโปรด #ดาวเหนือของพี่พี
#คนโปรดของพี่ปลื้ม

“จะลืมนะไรขนาดนั้นวะ แค่เซ็ดตัวไหม”

“ก็มันเสียววูบที่ท้องน้อยนี่ครับ พี่ไม่เคยรู้สึกหรือไม ... ให้นมลองเซ็ดต่าง
แบบนี้ให้บ้างไหมครับ จะได้รู้ว่าเสียวจริงไหม”

“ถ้าอยากลองก็ลองได้ แต่ถ้าร้องไห้ขึ้นมา อย่ามาโทษกูกิหลั”

“...”

“ถึงไม่เคยกับผู้ชาย ก็ใช่ว่ากูไม่รู้วิธีนะ”

18+ เหนือสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

 DeepPublishingFan @DeepPublishing

ทดลองอ่าน

24

ชั่วโมง อ่านฟรี

www.satapombbooks.com

สำหรับคนรักการอ่าน

ISBN 978-616-00-3586-1

9 786160 035861

ดีฟพับลิชชิง @ Book

380 หน้า